

LBRIS

We know

books

SĂRBĂTORI MARI PENTRU CEI MICI

Călătorie în Cappadocia

Întâmpinarea Domnului
în patria
Sfântului Vasile cel Mare

Poveste: Tatiana Petrache

Ilustrații: Ovidiu Gliga

editura
Σοφία

București

Inelul misterios

Era o dimineață senină de sfârșit de ianuarie, dintre acelea în care soarele încălzește și luminează marea și pământul, dând impresia că primăvara va veni mai devreme decât de obicei. Era însă doar o impresie, pentru că primăvara avea să vină la timpul ei, ca de fiecare dată.

Andrei și Teo, împreună cu familiile lor – locuitori fericiți ai Golfului Sfântului Vasile cel Mare dintr-o insulă liniștită și uitată de lume a Mării Egee –, și-au propus să se bucure de generoasa apariție a soarelui. Cei mici au ieșit la joacă pe plajă, în timp ce Andrei și Teo aveau să plece în larg cu barca lor de pescuit. Era timpul să învețe singuri s-o manevreze și să folosească ustensilele de pescuit. De altfel, tații lor vor ieși și ei cu cealaltă barcă, însoțindu-i de la distanță. Au pescuit toată ziua până la apusul soarelui și au făcut o captură bogată. Se pare că și peștii ieșiseră la promenadă atrași de lumina caldă a soarelui după mai multe zile înnorate, iar unii dintre ei s-au lăsat chiar prinși în plasele pescarilor noștri începători. Către apus, cele două ambarcațiuni au pornit înapoi spre micul lor port.

– Cu peștii ăștia o să petrecem bine tot restul iernii!, spuse Andrei.

– Da, va trebui să-i dăm cu sare. În seara asta, stăm să-i curățăm și să-i punem la păstrare!, zise Teo cu un aer serios.

Mai târziu, după ce și-au tras sufletul cu o gustare și un ceai cald, s-au adunat acasă la Teo, în bucătăria lor mare, și au început să curețe peștele. Băieții lucrau de zor în tăcere, mulțumiți de isprava lor. Tații povesteau peripeții pescărești din tinerețe, în timp ce mamele spălau peștele curățat și-l sărau.

– Ei, dar ce-i asta?, exclamă Teo uimit.

Andrei se apropie și văzu un obiect mic în burta unui pește. Teo scoase obiectul și-l spălă cu grijă.

– Nu-mi vine să cred! Un inel!, exclamă Teo.

Ținea în mână un inel neobișnuit, din aur, cu o inscripție pe el.

– Nu pare să fie un inel din vremurile noastre!, constată domnul Iannis, iar inscripția asta în ce limbă este? Nu e în greacă!

„Un obiect antic, pe care peștele l-a înghițit de pe fundul mării, unde, negreșit, se află o comoară neștiută”, deja se gândea Teo.

– În sfârșit, o comoară adevărată!, aproape strigă el. Păcat că peștele ăsta nu are glas să ne dezvăluie de unde a luat inelul! Cu siguranță, nu este prea departe comoara, de vreme ce noi l-am pescuit chiar în golful nostru!

– Peștii pot călători kilometri întregi, nu sunt sedentari!, replică râzând domnul Kosmas, tatăl lui Andrei.

– Copii, inelul ăsta nu este unul oarecare. Este un vestigiu istoric, interveni mama lui Teo, care se opri din lucru și luă inelul în mână. Se pare că e foarte vechi, continuă ea, seamănă cu ceea ce am văzut în manualele de istorie! Să vorbim cu unchiul Iorgu. E arheolog, va putea să ne spună mai multe.

– Poate ne ajută să găsim și comoara!, insistă Teo.

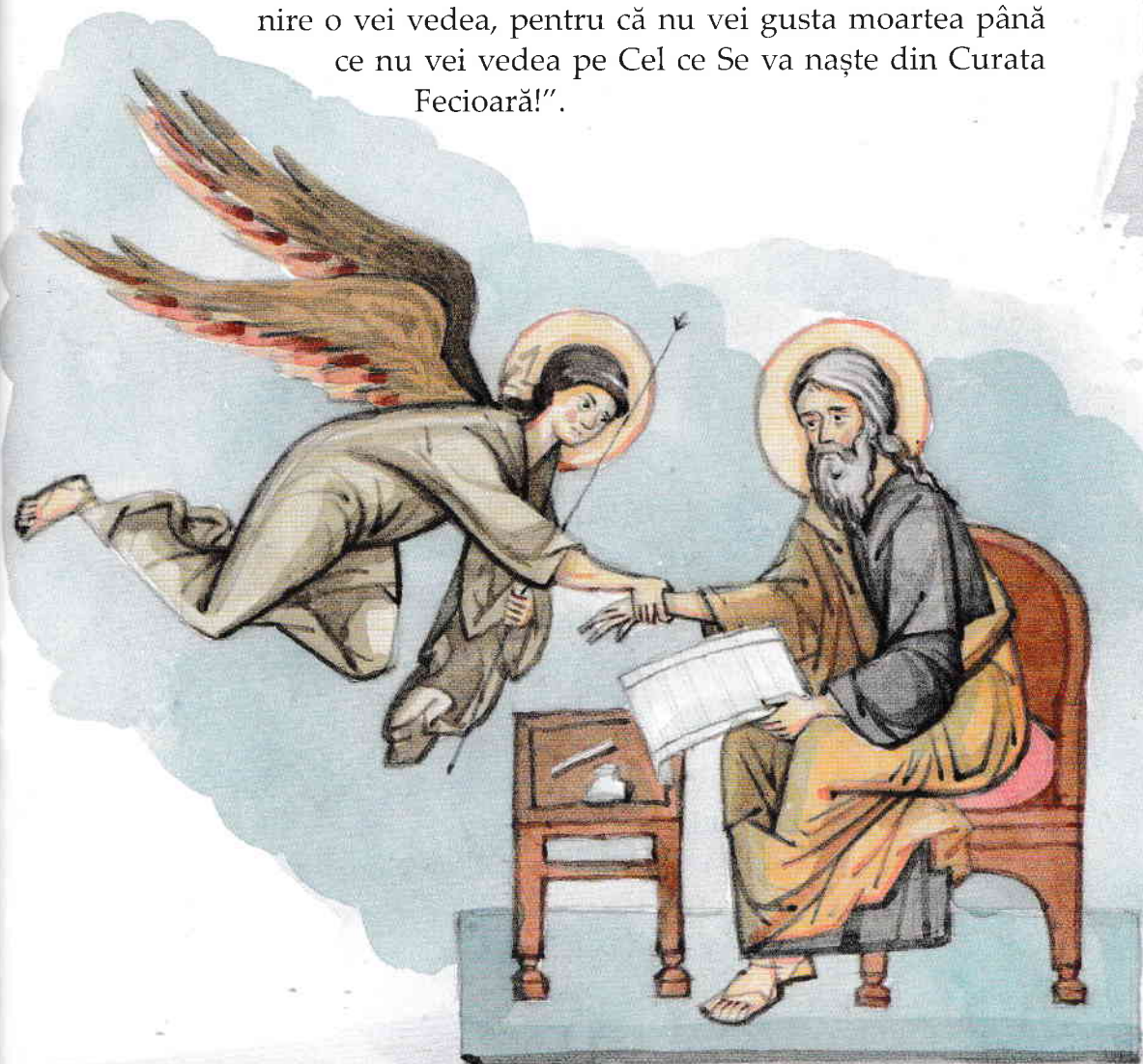
După ce au terminat de sărat tot peștele, s-au așezat în salonul cel mare pentru a cina împreună. În timpul mesei, cum era și firesc, nu s-a vorbit decât despre inel, comori și căutători de comori. Fiecare avea câte o poveste de spus.

– Întâmplarea de azi îmi amintește de o minune cu un inel găsit într-un pește, acum foarte mult timp, în Alexandria antică, începu doamna Nicoleta, mama lui Andrei. Trăia acolo un evreu pe nume Simeon, foarte învățat, care știa bine Scripturile Vechiului Testament, dar stăpânea și cultura alexandrină a epocii și, firește, limba de circulație de atunci, greaca.

Regele Egiptului din acea vreme, Ptolemeu, a voit să cunoască ce cuprind Scripturile evreilor – care aveau o comunitate mare și puternică în Alexandria –, așa că a poruncit să se traducă în greacă. Pentru aceasta au fost aleși șaptezeci de cărturari evrei, care s-au pus pe treabă și au tradus Vechiul Testament. Până în ziua de azi folosim această traducere, care se numește *Septuaginta*, de la cuvântul latinesc *septuaginta* care înseamnă chiar „șaptezeci”, adică cei „șaptezeci de traducători”. Lui Simeon i-a revenit de tradus cartea

Prorocului Isaia și, ajungând la cuvintele: „Iată, Fecioara în pântece va zămisli și va naște fiu”, s-a îndoit, cugetând că nu este cu putință ca o fecioară să poată naște și a voit să șteargă acele cuvinte. Dar îngerul Domnului i s-a arătat și i-a ținut mâna să nu facă asta, zicând: „Nu fi necredincios față de cele scrise, a căror împlinire o vei vedea, pentru că nu vei gusta moartea până ce nu vei vedea pe Cel ce Se va naște din Curata Fecioară!”.

Atunci Simeon, contrariat, a vrut să se încredințeze cumva de cele spuse de înger. Așa că și-a aruncat inelul în râul Nil, zicându-și că el atunci va crede când își va regăsi inelul. Și într-adevăr, în aceeași seară, a fost de-a dreptul uluit să-și găsească inelul în măruntaiele unui pește, pe care-l cumpăraseră din piață, și urma să i se gătească pentru cină.

– Incredibil! Cum să cumperi din piață chiar peștele care ți-a înghițit inelul pe care l-ai aruncat în Nil?! O să-ncerc și eu!, se băgă Evghenie în discuție, care urmărise totul ochi și urechi.

– Încearcă, vezi să nu-l găsești! Tu nu ești Simeon!, i-o tăie Elena, sora lui mai mare.

– Într-adevăr, este incredibil, dar minunile lui Dumnezeu sunt întotdeauna incredibile, completă domnul Kosmas zâmbind.

– Așadar, după această nemaiauzită întâmplare, continuă doamna Nicoleta, Simeon, de-acum statornic în credință, s-a întors în Ierusalim, unde petrecea mai tot timpul la Templu, rugându-se și cercetând cărțile prorocilor, și așteptând să-L vadă pe Cel născut din Fecioară. Știa că acolo avea să vină. S-a pregătit zilnic, ani și ani la rând, pentru marea întâlnire – întâlnirea cu Dumnezeu Însuși. Lungă i-a fost așteptarea, căci Simeon a murit pe la vârsta de 285 de ani!

– 285 de ani!, au exclamat uluiți copiii.

– Așteptarea asta de zi cu zi a durat mai bine de o sută de ani! Vă dați seama? Să trăiești o sută de ani în așteptarea cuiva!, completă domnul Kosmas.

– Întâlnirea cu cea mai importantă persoană din viața noastră! Cea mai importantă întâlnire posibilă! Nu merită?, întrebă doamna Nicoleta.

– A meritat, negreșit!, interveni domnul Iannis. O spune chiar Simeon în rugăciunea pe care o citim la fiecare vecernie: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor; luminează spre descoperire neamurilor și slavă poporului Tău Israel” (*Luca 2, 29-32*). De-acum putea să moară liniștit, pentru că Îl văzuse pe Domnul și își lămurise îndoiala.